

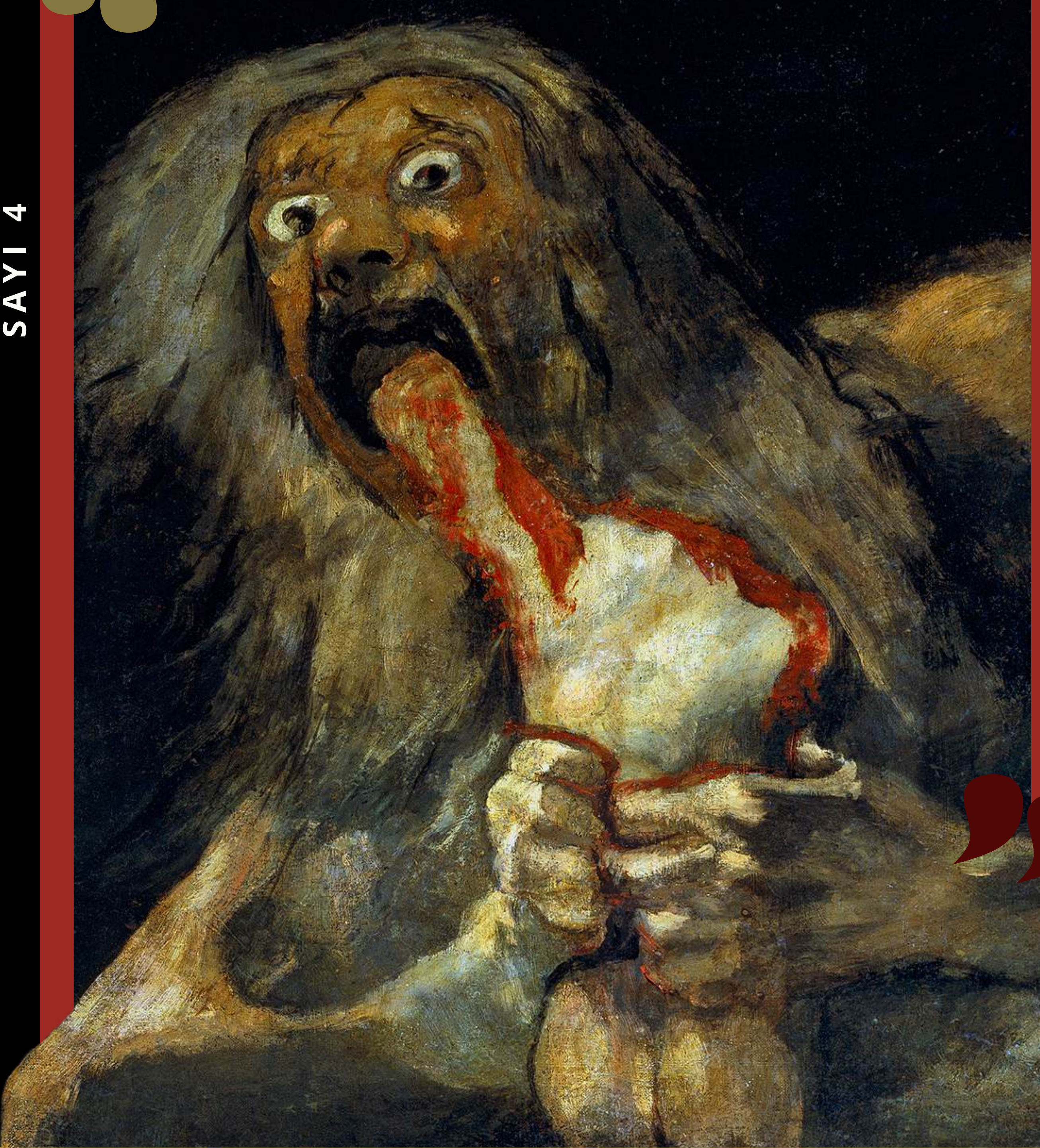

kültablası

Aylık Edebiyat, Kültür Dergisi

HAZİRAN. 2026
SAYI 4

AYIN KONUSU: ŞEYTAN

DANTE, MILTON VE
BRUGUEL'E GÖRE
ŞEYTANIN EVRİMİ
...

Yağmur Çağlar

YEİS

...

Nurhak

Nesef Arası

...

Düşünüyorum

ÇEKİMSİZ PHI

...

Zeynep

Merhaba!

Kül Tablası edebiyat dergisi olarak siz değerli okurlarımızı selamlıyoruz! Yaklaşık iki yıldır sosyal medyada edebiyat, sanat kültür alanlarında içerik üreten biri olarak elimden geldiğince bu alanlarda ufak projeler ve çalışmalar ortaya koymaya çalıştım. Ancak bu süreçte bir edebiyat dergisi hiç çıkartmadım ve sonunda bu da eksik kalmasın diyerek harekete geçtik. Kül Tablası edebiyat dergisi ortaya çıktı.

CENKER EKİZTAŞ

Kül Tablası

NELER VAR ?

Mizanpaj

- Gülşen Katar
- Yağmur Çağlar

Kapak Tasarımı

- Gülşen Katar

Logo Tasarımı

- Seawitch

Yazı İşleri

- Yağmur Çağlar
- Gülşen Katar

Makale, öykü, şiir, deneme ve inceleme yazılarınızı mokitasosyal.com'a gönderebilirsiniz.

İletişim Bilgileri:

İnternet Sitesi: mokitasosyal.com

Instagram: [@kultablasi_dergi](https://www.instagram.com/kultablasi_dergi)

Deneme

- Dante, Milton ve Bruguel'e Göre Şeytanın Evrimi

Öykü

- Yeis
- Nesef Arası
- Sfenks

Şiir

- Bir Nedeni Yok, Yalnızca Yazdım
- Çekimsiz Phi
- Nehir Şiir

Dante, Milton ve Bruguel'e Göre Şeytanın Evrimi

Dante Alighieri'nin *Inferno*'sunda Şeytan bizim alıştığımız anlamda karşımıza çıkmaz. Konuşmayan, eylemde bulunmayan ve cehennemin merkezinde donmuş, hareketsiz bir varlık olarak yerini alır. Bu haliyle Şeytan figürü, kendi iradesini kazanmış bir figürden ziyade Tanrı'nın kurduğu düzende yerini almış bir figürdür. Dante'nin kurduğu sistemde cehennem kaotik bir yer değil, son derece düzenli ve hiyerarşik bir yapıdır. Güncel kabullerin aksine, en alt noktasında yer alan Şeytan bu düzenin efendisi değil, ilk mahkumudur. Dolayısıyla Dante'de Şeytan pasif, hükümsüz, sınırlı ve kaçış imkanından tamamen yoksun bir figür formundadır.

John Milton'ın *Yitirilmiş Cennet*'ine gelindiğinde ise bu figür belirgin bir dönüşüm geçirir. Milton'ın Şeytanı konuşur, tartışır ve kendi argümanlarını geliştirir. "Cehennemde hükmetmek, cennette hizmet etmekten iyidir" ifadesiyle özetlenebilecek bir bilinç geliştirir. Ancak bu durum, ilk bakışta Şeytan'ın bir güç kazanımı gibi görünse de, aslında daha karmaşık bir yapının altına saklanır. Milton'da Şeytan düşüşünden sonra güçlenmez, aksine kendi düşüşünü yeniden anlamlandırarak okuyucuya yeni bir anlatı sunar. Yenilgisini özgürlük olarak gösterir ve itaatsizliğini ise irade olarak yeniden yazar.

Bu nedenle Milton'ın Şeytan figürü aslında sahte bir gücün arkasına sığınır ve gücünün ihtişamını anlatı yoluyla elde eder. Gücü eyleminde değil, söylemindedir. Okuru etkileyen şey onun kudreti değil, ikna ediciliğidir. Bu durum Şeytan'ı Dante'nin sunduğu pasif konumdan çıkarır, ancak onu tam anlamıyla özgür bir özneye dönüştürmez aksine, kendini meşrulaştıran bir bilinç olarak yeniden konumlandırır.

Pieter Bruegel the Elder'ın tablolarında ise bu yapı bir kez daha değişir. Şeytan artık tekil bir figür olarak temsil edilmez, parçalanarak çoğalır ve grotesk varlıklara dönüşür.

Bu resmedilen dünyada merkezi bir otorite ya da sabit bir hiyerarşi yoktur. Dante'de sabitlenen ve Milton'da söylem aracılığıyla yeniden kurulan Şeytan, Bruegel'de yer altından çıkarak yeryüzüne taşmaya başlar.

Bu yayılma yalnızca estetik bir tercih değil, aynı zamanda kavramsal bir kırılmadır. Cehennem artık belirli bir yere ait olmaktan çıkar ve yeryüzüne sızan, sınırları aşan bir hal alır. Şeytan da bu bağlamda bir karakter olmaktan ziyade kötücül bir güce dönüşür. Tek bir merkezde toplanmak yerine çoğalır, biçim değiştirerek daha da saldırganlaşır.

Bu üç temsil birlikte düşünüldüğünde, Şeytan figürünün pasif bir mahkum konumundan, söylemleriyle kandıran bir özneye ve oradan da kontrolsüz biçimde yayılan bir güce evrildiği görülür. Dante'de mahkum edilmiş, Milton'da yeniden yazılmış Şeytan, Bruegel'de artık sınırlarını aşar ve ait olduğu yere sığamaz.

Bu dönüşüm yalnızca Şeytan'ın değişimi değildir, aynı zamanda cehenneme dair tarihte düşündüğümüz resmin değişimini de ortaya koyar. Cehennem, Dante'de kapalı ve düzenli bir sistemken, Milton'da söylem aracılığıyla yeniden anlamlandırılır ve Bruegel'de ise tamamen taşarak dünyaya yayılır. Bu noktada Şeytan artık belirli bir yerde konumlanan bir varlık değil, her yere ulaşabilen ve yayılabilen bir form haline gelir.

Yeis

Neredesin sen?

Buradayım anne, ne oldu?

Çocuk nerede, evde yalnız mı bıraktın?

Ne olacak? Uyuyordu. Eczaneye kadar gittim.

İki haftalık bebeği nasıl yalnız bırakırsın sen? Duymuyor musun? Ağlıyor. Ne acelesi vardı eczanenin?

Pedim bitmiş...

Aç, aç kapıyı hemen.

Açıyorum tamam sakın ol. Ne olacaksa sanki on beş dakika bile olmadı.

Ayna nasıl tozlanmış. Şu halime bak, rengim kalmadı, tüm kanım çekiliyor sanki, kuruyup gidiyorum.

Ne bakıyorsun aynaya? Çirkinliğine mi? Gel yanına çocuğun, katıldı yavrucak.

Beş dakika ayrılamıyoruz, bu hep böyle mi olacak. Ben yokum artık. Hep o var.

Hadi çıkar üstünü emzir. Aç çocuk belli. Bu çocuk sanki hiç büyümüyor.

Sütün mü yetmiyor senin? Acı demek ki, yaramıyor.

Anne ne acısı? Ne büyümemesi? Memelerim paramparça oldu zaten, zor dayanıyorum. Önceki krem geçirmedim, yenisini aldım. Çıkar poşetten de süreyim.

Ne kremi şimdi, önce emzir, sonra sürersin. Ben seni ağlaya ağlaya emziriyordum, memelerimizin ucu yok bizim, zor olacak tabi. Hem çocuğa zararlı değil mi o krem?

Başladı yine.

Siz hiç acı çekmeyelim istiyorsunuz.

Acı mı çekelim, sürekli acı çekiyorum zaten, memelerim değil bir tek acıyan.

Çocuk yapıyorsunuz, ama rahatınızı da bozmuyorsunuz.

Susmayacak, susmayacak. İkisi de susmayacak.

Ah...Aklım başımdan gidiyor, koparacak ucunu, Allah'ım ne zaman bitecek bu çile. Anne kanıyor, ver şu kremi artık, belki işe yarar.

Tamam abartma, al sür. Sen de hiç acıya katlanamıyorsun.

Ya sabır... Anne git içeri Allah aşkına, git.

Dur tutayım, yaslan arkana, öyle vereyim çocuğu, dikişlerin patlayacak, karnının üstüne koyma.

Ağlıyor yine, canım yanıyor, doymuyor, kanıyor hala, doyuramıyorum, olmuyor, yapamıyorum. Ne zaman bitecek bu. Mama vereyim anne, emziremiyorum.

Anne sütü vermeden olur mu? Bağışıklığı düşük olur.

Dayanamıyorum... Ah...Dişlerim dökülecek sıkılmaktan. Rüyamda da dökülüyordu. Tek tek söküyordum dişlerimi aynanın karşısında.

Çay nerede?

Sanki bilmiyor nerede. Ben kalkayım diye...Hep aynısını yapıyor. Bitti sonunda, uyudu. Ağlıyor, kanımı emiyor, uyuyor. Burada işte anne. Ortalığı pislik götürüyor, insan bir şu bulaşıkları yıkar, öyle bakıyor etrafına. Camlar da çamur içinde... Kuşlar bile gelmiyor artık pencerenin önüne.

Sen siyah içme, rezene iç.

Her şeye de karış.

Bak erkek bebeklerin çok gazı olur.

Sanki erkek çocuğun var.

Süt yapar. Yeşil sebze ye sürekli.

Tamam anne, biliyorum. İnternette yazıyor hepsi... Lohusa yazıyor. Sendrom. Yapay zeka anlıyor beni, hemen sıralıyor. Ama bakamıyorum, korkuyorum. Bu hissizliğin adı varmış. Aslında severmişim çocuğumu da buhranmış bu.

Yok mu çayın yanına bir şeyler?

Almıyorum eve.

Neden almıyorsun, sen yemiyorsan da gelen giden yer.

Kim geliyor sanki, gelse de durmuyor kimse. Halimi gören kaçıyor... Ayrıca leğen gibi olmuş götüm, nereme yiyeyim artık. Çöplük gibi doldurdum her şeyi vücuduma. Tatlı, tuzlu, sperm, bebek... Şimdi atmaya çalışıyorum çöpleri vücudumdan. Tuzsuz kraker var, diyet. Paketi nasıl da iştahla açıyor. Dişlerinin öğütme sesine katlanamıyorum.

Ay ne biçim bir şey bu be, yenir mi bunlar?

Boş yeme, dolapta reçel var, kaynanam göndermişti.

O köylü şekeri basmıştır içine, bir de organik yiyoruz diye övünmüyor mu? Ekmek, çökelek, reçel temel besin kaynakları bunların.

O kadın senden daha anne ama, her gün arayıp sorar, bir ihtiyacın var mı kızım... Kızım der bana. Kendini yorma kızım, Adem birini bulsun sana yardım edecek. Bizim Hatice'yi gönderelim yanına. Sütün yetmiyorsa mama ver kızım, millet hep öyle yapıyor artık. Adem'de zor tuttuydu memeyi, o zaman imkanım olsaydı...

Ne daldın öyle? Git uyu sende çocuk uyurken. Ben çıkıyorum.
Tamam çık anne, neden geldin ki zaten, ne yardımın oldu ki. Geçireyim seni.
Küçücük ev ayol ne geçirmesi?
Laf sokmadan bir dakikası geçmiyor. Güle güle anne. Sarılmadan, öpmeden git
öylece.

Yine baş başayız. Hiç kısırtı yok kalbimde, heyecan yok. Şefkat...Neden
dünyaya geldi ki bu çocuk. Her adımda sancıyor içim. Kasıklarımın
göbeğime oradan kalbime doğru bir acı. Orada duruyor, gitmiyor.
Yemek yapmam lazım, Adem aç gelir. Kalbi de aç adamın. Kimseye verecek
sevgim yok. Şu halime bak, suratımdaki lekeler, dişlerime, saçlarıma...
Karnımda hala şiş. Neden sevsin ki beni Adem.

Bir uyuyabilsem, şuracıkta...

Ağlıyor yine, kalkıyorum tamam, başından ayrılamıyorum zaten. Kucağıma
almam gerek. Ne çirkin bebek bu. Korkuyorum ondan, kara bir yılan var bacak
arasında uzuyor uzuyor, yaklaşıyor bana doğru...

Ne zaman bitecek bu kabuslar. Allah'ım bana dayanma gücü ver. Güzel değil
bu çocuk, küçük kırmızı eciş bücüş bir şey. Saçları neden bu kadar çok,
simsiyah.

Büyüdüğünde hep hırçın olacak, laf dinlemeyecek, ergenliğe girer girmez
alacak eline bir bıçak öldürecek beni, sonra sıra sıra herkesi. Bu çocuğun
büyümesi tehlikeli, beni suçlayacaklar, sen yaptın, bu çocuğu sen yetiştirdin,
doğurmasaydın, hata ettin, kötü bir annesin. Babası iyiymiş, annesi sevgi
göstermemiş de ondan böyle olmuş bu çocuk diyecekler. Uyandı. Ağlamıyor
şimdi, garip, meme ister yine. İki saat oldu mu ki. Kremi süreyim önce.
Dokunamıyorum bile yanıyor, çok yanıyor, kalbim duracak acıdan. Normal
diyor doktor, normal olur mu, böyle acıması normal olur mu? Hemen geri
uyudu. Keşke hep uyusa...Anahtar sesi, biri geldi. Adem'dir kim olacak.

Hoş geldin. Ne aldın?

Hoş buldum.

Ben armut sevmem ki.

Elma da aldım. Süt yapsın diye aldım armudu.

Herkesin derdi benim sütüm. Kimse sormaz nasılsın diye. Yemek yapamadım.

Olsun ben söylerim şimdi bir şeyler.

Kebap mı yine?

Yok sen ne istersen onu söyleyelim.

Ben bir şey istemem.

Ne demek istemem, yemen lazım. Ev yemekleri de var, çorba söyleyeyim, biber dolması, sen seversin, salata.

Ben bu çocuğa bakamıyorum Adem, dayanamıyorum. Ben bu çocuğu sevemiyorum Adem. Ne oldu? Ne bakıyorsun?

Sen iyi misin?

İyiim bir şeyim yok. Neden ki?

Canın mı sıkıldı, bir şey mi oldu?

Yok sıkılmadım... Annem uğradı bugün.

O mu sıkıttı canını?

Hayır ya, iyiim dedim ya.

Sütün yetmiyor diye mi?

Ne yetmemesi ya! Yetiyor.

Tamam sakın ol hayatım. Bak ben bir mama buldum.

Ne maması?

Şirketten biri önerdi.

Kim?

Şu şey var ya... Birce.

He şu şıllık. İki çocukla incecik kalan, hamileliğin her anını gözümüze sokan, baby shower kadını.

Çok sağlıklı bir mamaymış, biraz pahalı ama...

O nereden biliyormuş bu mamayı, emzirmemiş demek ki düzenbaz.

İşkence haline getirme emzirmeyi, destek maması olsun, hem yaralar iyileşince yine emzirirsin.

Zaten istemiyorum. Dokunmak bile istemiyorum. Tamam alırsın yarın.

Aldım bile. Bak... Ne yapalım biliyor musun? Bugün deneyelim. Hem sen çok uykusuzsun. Sen uyursun, gece ben kalkarım.

Olmaz. Sen işe gidiyorsun.

Yarın tatil hayatım.

Günleri bile unuttum artık. Neredeyim, hangi gün, saat kaç bilmiyorum.

Unuttum her şeyi, karnımı sevdiğimi, neye benzeyecek diye düşündüğümü, merakla doğumu beklediğim günleri. Sanki bu bebek karnımdaki bebek değil.

Başkasının bebeğini mi verdiler bana...Ben duşa giriyorum.

Tamam hayatım, yemek ancak gelir zaten.

Şu yara bere içindeki halime bak, şu karnımdaki yarığa bak. Buradan mı çıktı bu çocuk. Bu iz hiç geçmeyecek mi acaba. Keşke kıç kemiklerim ayrılısaydı da böyle iz kalmasaydı. Çatım darmış, normal doğuramazmışım. Çatı ne demek ya. Çatı, ev. Bu ev de dar geliyor artık. Nasıl cesaret ettim ben bir insan yaratmaya. Kürtaja cesaretim olmadığından mı doğurdum. İstedim ama...

Hormonlar mı istedi ben mi. Neler neler yapacaktım... Ne yapacaktım ki kariyer mi, onu da beceremezdim ben. Beceriksizin tekiyim. Neden ısınmıyor bu su. Saçlarım da gitti. Çocukla zor olurmuş. Her şeye başkaları karar verdi zaten. Ben neden hep başkalarını dinliyorum. Isındı. Su bile yakıyor canımı değdikçe. Sesleniyor mu bana? Ne kadar oldu ki duşa gireli, daha sabunlanmadım bile. Tamam çıkıyorum birazdan.

Benim iştahım yok...Tamam bakma öyle, yemeye çalışacağım. Tadı yok hiçbir şeyin. Ne biçim kelle paça bu, sarımsağı da basmışlar içine. Uyandı yine ağlıyor.

Ben bakarım, sen yemeğini ye aşkım.

Ben durayım böyle, annesi sen ol, babası da. Mama hemen hazır olmaz ki, kaynamış soğumuş su koymak lazım.

Yaptım ben sen duştayken.

Düşünceli adam. Seviyorum aslında Adem'i. Adem'i seviyorum ama bu çocuk... Aile olmak...Alışamıyorum.

Sevdi galiba, bak nasıl emiyor.

Bir tek benim sütümü sevmiyor zaten. İyi, doyar artık.

Ne güzel bir bebek bu hayatım, baksana şuna.

Yabancı gibi gülümsüyorum, anlayacak bu çocuğa katlanamadığımı.

Babasının paşası. Çok yakışıklı olacak benim oğlum. Vallahi siyah saçlı mavi gözlü çocuk çok ender görülür. Ben gördüğümde çok beğenirdim. Bak benim de var şimdi. Ne güzel çocuk doğurmuşsun sevgilim.

Çok bakmışsındır onlara, ondan olmuştur.

Suratı düştü. Nasıl güzel diyeceğim içimden gelmediği halde. Anlıyor mudur aklımdan geçenleri. Sen görmüyorsun ama ben görüyorum, bu çocuk zarar verecek bize. Karanlık bir şeyler var bu çocukta. Çıkaramıyorum, tanımlayamıyorum ama büyüyünce çıkacak ortaya.

Karşımda oturuyor, koltuktan yemek yiyişimi izliyor. Lokmalar boğazımda düğümleniyor. Yaşlanmış, saçları bembeyaz olmuş bir ben var karşımda. Simsiyah elbise, buruş buruş bir surat, gözleri iki çukur, küçülmüş, dipsiz kuyu gibi. Yok, yoksun sen, ben uyduruyorum, yoksun. Üçe kadar sayıp gözlerimi açacağım, gidecek. Bir. İki...Üç. Oh gitti. Yemiyorum bu yemeği de. Kan gitsin biraz ayaklarıma. Televizyonda ne var acaba. Boktan diziler, ne olacak. En son ne izliyordum ben televizyonda, hatırlamıyorum. Yine pahalı evler, arabalar, kıyafetler. A, bu kadın ne kadar kilo vermiş, nasıl vermiş acaba.

Soğuk, kıpırdayamıyorum. Etrafımda insanlar, benim hakkımda konuşuyorlar, duyuyorum, cevap veremiyorum. Üzerimde koca, mermer gibi bir ağırlık, kıpırdamam imkansız, sesler boğuk, kesildi, gidiyorlar. Yapayalnızım kaldım burada.

Sıçradın hayatım, rüya mı gördün? Üşümüştün, ellerin buz gibi. Havalarda daha tam ısınmadı, gezme böyle tişörtle. Yemeğini de yememişsin, uyuyakalmışsın. Biz de biraz oğlumla vakit geçirdik sen uyurken. Onu da uyuttum. Açma üstünü, ört ört. Yatamam ben bununla, kalın bu battaniye.

Bulamadım başka. İnceler neredeydi?

Boş ver, ben odaya gidiyorum.

Tamam git sen. Ben de gelirim birazdan.

Neden geldi hemen peşimden, rahat yok bu evde bana.

Hayatım. Bir şey diyeceğim ama kızma olur mu?

Neden? Kızacağım bir şey mi? Kızamıyorum zaten artık, öfke bile hissedemiyorum. Tek hissettiğim korku.

Sen iyi görünmüyorsun...

Yine başladı, yok bir şey dedikçe zorluyor beni.

Ben biraz araştırdım. Depresyonda gibisin. Bir doktora mı gitsek?

Depresyon değil bu. Bilmez miyim ben depresyonu, çok hemhal olmuşluğum var. Öyle bir şey değil. Bu birine anlatılacak türden de değil. Bu korku, karanlık, bu acımak, kendime acımak, sana acımak. Bu çocuk mahvedecek, yakacak, yıkacak bizi. Artık iyi hiçbir şey olmayacak. Nerden çıktı bu şimdi? İyiyim dedim ya. Yapay zekanın her dediğine inanma. Yorgunum sadece, dikişlerim acıyor, diş etlerim sızlıyor. Yeni doğum yaptım ben, alışmaya çalışıyorum. Psikolog nasıl yardım edebilir bana?

Doktor olanına gidelim diyorum. Psikiyatriye.

Asla olmaz. Sen karım depresyonda dersin o da ilaç verip yollar.

Demem öyle bir şey. Hem belki ilaç vermez.

Neden gidelim ki o zaman? Hem çocuğun kırkı çıkmadı daha, dışarı çıkamayız.

Annen ilgilenmez mi bir iki saat?

Olmaz, anneme bırakmam. O ne anlar çocuk bakmaktan. Söyleyemem ki ona psikiyatriste gideceğimi. Geçer merak etme.

Tamam hayatım ama bu durum böyle devam ederse gideceğiz tamam mı?

Tamam gideriz.

Söz mü?

Söz. Gideriz tabi, gideriz. Beni bir yere kapatsan rahatlarsın. Sana giren çıkan yok tabi. İçime girerken iyiydi, şimdi kurtulmak istiyorsun benden.

İyi geceler, uyu sen.

İyi geceler.

Uyuyamıyorum. Delireceğim Allah'ım. Kalbim ağzımda atıyor, öleceğim galiba. Bu adam nasıl uyuyor hemen, hem de derin uykuda belli...Ya şimdi ya hiç. Tam sırası. Arkana bile bakma, giy ceketini, telefonunu bile alma, biraz para, altın al yeter, kartları da bırak. Kaç, fırla sokağa. Kaç, bakma arkana.

Nurhak

Bir Nedeni Yok, Yalnızca Yazdım

-Koyu Şiir-

Günün kıyısında'dı rıhtımlı seyir
Tükürüklü kaldırımlara sim döküyordum

Kediler uyanık, ben uyanık

Taş attığımız çamur bulanık
Çöpleri eşeliyorduk

Düşkünler, evsizler bir de kadersizlerle
Gözlerimiz kapansa da
Karanlığı gözlüyorduk

Kaldırımlar parlıyor
Gözbebeklerimiz ve pençelerimizle
Olası kelebeklerden kendimizi koruyorduk

Fırıncıların evden çıkmasına yakın
Perdeleri çekip uykuya dalıyorduk

Ne biçim geceleyin gökyüzü...

Mesude

Nefes Arası

İlk zamanlar ondan hoşlanmıyordum, her gelişinde dükkanın havasını bozuyordu. Zeminde ses çıkaran ayakkabılarıyla ağır ağır dükkanı baştan sona en az iki kere dolaşması, rafların arasında durup uzun uzun bir ürüne bakıp düşüncelere dalması ve bir kere bile fişi aldıktan sonra teşekkür etmemesi etlerimi geriyordu. O gittikten sonra dükkanın nefes aldığını hissediyordum. Bense nefessiz kalmaya devam ediyordum. Her defasında, onun ardından çıkıp dükkanın önünde sigara içiyordum.

Bir gün nefesim hiç kesilmedi, dükkan da aynıydı. Ertesi gün yine aynıydı, ondan sonraki gün de. Uğramayalı tam üç gün yirmi saat oluyordu. Gözlerim sürekli duvardaki saate kayıyor, dört saatin dolmamasını içten içe diliyordum. Ama ne zaman fark etsem reddediyordum. Gelmemesi gelmesinden iyiydi. O ayakkabı sesi yoktu, rahatsız edici gerilim yoktu. Belki bu sefer teşekkür eder düşüncesi yoktu. Günde onlarca müşteri geliyordu, hiçbiri de dükkanın havasını bozmuyordu. Yine de nefes alamıyordum. Sigara da içemiyordum.

Dördüncü günün dokuzuncu saatinde kapıdan girdi. O girer girmez anladım, hep anlıyordum. Her şeyiyle aynıydı. Aynı ayakkabılar, aynı toplanmış saçlar, benzer kıyafetler ama yüzündeki morluk ritmi bozuyordu. O gün daha az dolaştı rafların arasında. Yalnızca bir su ve iki çikolata aldı. Çıkarken iyi günler diledi. O dilekten sonra da günlerim hiç iyi geçmedi.

Dört gün dokuz saat ortadan kaybolup morarmış yüzüyle iyi günler diledi. Sesi yapmacık değilse bile fazla dikkatliydi. İyi günler dileyeceğine, yüzüne ne olduğunu söylese daha çok işime yarardı. Bakışlarımı mı fark etmişti, ona nasıl baktığımı, nasıl süzdüğümü, nasıl onu beklediğimi anlamış mıydı? Günleri saydığımı mesela, bilmiyorum. Hiçbir şey söylememesini dilerdim. O da bunu anlamış olmalı ki ertesi gün bir şey demedi. Bir günlük nezaket sona erse de rahatlayamıyordum. Yüzündeki o aptal morluk bağıırıyordu sanki bana. O gün sigara içmedim. O çıkar çıkmaz iki tane peş peşe içti. Sigara içtiğini görmemiştim, daha önce almamıştı da. Hep mi içiyordu, yeni mi başlamıştı? Yanımdaki yeni elemana dükkanı bırakıp peşinden gittim. Dümdüz bir rota çiziyordu. Aynı hızla, aynı ritimle. Bense kendi ayakkabıma tökezliyordum, başka dükkanlara göz atıyor, geriye dönecekmiş gibi savruluyordum. Onu takip etmeyi kesmiyordum.

Takibim onun bir binaya girmesiyle bitti. Binanın girişinde durunca bile yoğun pas ve çürüme kokusu belli oluyordu. Su saatleri paslanmış, kenarlarında yeşil küfler birikmişti. Binanın dış cepesindeki sıvalar dökülüyordu. Bir sigara yaktım, belki iki. O geri çıkana kadar beş tane oldu. Çıktığında toplu saçlarını ilk kez açık gördüm. Yüzündekine eşlik eden boynundaki morluktan gözlerimi ayıramadım. Dudaklarındaki hafif simli ruju da yoktu. Biriyleydi. Biriyle birlikteydi. O morlukları çekinmeden vücuduna bırakan biriyle. Ya da birileriyle. Birden çoklar mı? Elinde poşeti yok. İki çikolata. İki kişi için.

Birkaç gün sonra takiplerimden birinde anladım ki biri değil birileriydi. Bir uğradığına geri dönmüyordu. Yanımdaki eleman da bir şeyler fark etmiş gibiydi. “Yine mi abla?” der gibi bakıyordu. Yalnız o değil herkes anlıyordu sanki. Önünden geçtiğim dükkandakiler bıkkın bir bakış atıyordu bana. Vazgeç mi diyorlardı? Bir fahişenin peşinden dolanma mı diyorlardı? Düzüştüğü her erkeği boğma isteği duyuyordum. Dükkana uğramadığı günler için onları suçluyordum. Onlardan biri olmak istiyordum. Küflü binalarda değil, güzel bir odada. Belki deniz kenarında. Bir restoranda yemek yemek. Ufak öpücükler, saçını okşamak. Onlar olmak istemiyordum. Onlar gibi ona zarar vermek istemiyordum. Yalnız yanında olmak istiyordum. Geçmişle birlikte değil, geçmişine rağmen. Belki en kötüsü de buydu. Ben onunla olmaya hazırdım ama o beni istiyor muydu bilmiyordum. Bunu anlamanın tek bir yolu olduğunu düşündüm. Numarasını bulup randevu ayarladım. Güzel bir otel odası ayarlamıştım. Deniz manzarası güzeldi. O gelene kadar üç kere dişlerimi fırçaladım, saçlarımı özenlice düzelttim, en güzel kıyafetlerimden birini giydim. Odada dolanıp durdum. En ufak kusuru bile düzelttim. Kapı çaldığında yüreğim ağzımda atıyordu, bacaklarımdan kasıklarım, oradan da bütün vücuduma yayılan elektrik dalgalarını hissediyordum. Zar zor yürüyerek kapıyı açtım. İlk önce şaşırdı, oda numarasını tekrar kontrol etti. Yüzüme bakıp tekrar oda numarasına baktı.

“Burası 79 numara mı?” dedi.

“Evet, seni bekliyordum” dediğimde yüzündeki şaşkınlık arttı. Yine de bozuntuya vermeden içeri geçti. Onu hiç görmediğim kadar gergindi. Elleriyle oynuyordu. Başta beni tanıdığı için gerildiğini düşündüm ama beni hatırlamamıştı. Her gün alışveriş yaptığı, selam bile vermediği kasiyeri tanıyamadı.

“Sen şey misin?” diye sordu.

Şey miyim? Duymaktan korktuğum ama kaçamadığım soru. Sadece baş sallamak ve başımı önüme eğmekle yetindim.

“İstersen yapabiliriz, sorun değil. Bir erkeğin altına yatmaktan daha kötü olamaz.” dediğinde göğsüm boydan boya yarılıyor gibi hissettim. Karşımdaki kadın elindeki bıçakla beni oyuyordu. Acıması yoktu. Özenle hazırladığım oda gittikçe pisleniyor gibiydi. Mide bulantısından başka bir şey hissedemiyordum. Cebimden çıkardığım paraları yanıma bırakıp hızla yataktan kalktım. Bir şey demeden odayı terk ettim, o da bir şey söylemedi. Birkaç kez arkamı dönüp baktım odaya doğru ama çıkmadı.

O günden sonra dükkana uğramaya devam etti. Aynı ayakkabıların sesi, aynı toplanmış saç, benzer kıyafetler, aynı simli ruj. Morluk da yoktu. Beni hatırlıyor mu diye düşünüyordum ama her zamanki gibi selam vermeden gidiyordu. Dükkanın havasını bozanın o olduğunu sanıyordum.

Düşünüyorum

Çekimsiz Phi

sıfır noktasından sonsuza.
sıfır noktasındaki kadına.
sıfırlamak yerine yok ettim her şeyi.
su içmek yerine kahve — çünkü susuzluk daha dürüst.
sıfır her şeyi yuttuğu için obez.
bir, yalnız olduğu için çelimsiz.
ben de, ben de hiçbir şey bilmediğim için x'im.
Bilmediğim tek şey her şeyi bildiğimdir
evdeki hesabı çarşıya uyduramamış olmandan sen sorumlusun
ben sadece sonucu oldum
hatalar, hattaları beraberinde getirir
ben de attaya giderim — dil sürçmez, yol sürçer.
hiç bebek olmak istemedim.
bebek de dolaşmaktan hiç hoşlanmam.
uygun fiyatla mutluluğunu katla
çamaşırları katlamayı unutma
parayı katla,
sırra kadem bas
sırlar odasının anahtarını yuttum
otogarda neyim var ne yok unuttum
şarjın mı az beeful burada
soruların cevabını bilmiyorum
rüyamda da sanırım dişlerim dökülüyordu
kazı çalışmasının içine düşüyorum!
bundan gayri gayrimenkule gitmem
ev alacak param da yok zaten
sağa dönüşte yol ver
etafında tam dön phiyi 3,14 al
tek çekim olsun
baltanı sonra veririm

Zeynep

Nehir Şiir

Yaban Asması-1

Beyoğlu'nda
bir büyük mahallenin
bir küçük sokağının köşesinde
üç katlı yeşil boyalı küçük
üç odalı bir apartman dairesinin güneye bakan
odasının o büyük ahşap çerçeveli penceresinin
önünde
bir eski saksıda
bir yaban asması sanmış yürürken çizgilere
basarsa öleceğini zanneden.
bir deli seni.

Sevişmek Feryatları-2

Şehzadebaşı'nda
üç kedinin gece ettiği sevişmek feryatlarından gelen seslerle saat
dörtte en güzel düşünden uyanınca hatırladı ki o düşte
bir ormanda
bir göl varmış büyük
bir parıltı varmış yüzeyinde mehtapmış o parıltının ismi
bir deli de gitmiş o parıltının adını mehtap değil de sen sanmış
dört olunca saat feryatlara uyanmış

bir de bakmış ki ne
bir orman var ne
bir büyük göl ne
bir panltı ne
bir mehtap ve ne de
bir sen varsın. Sadece feryat eden
birkaç kedi ve
bir de o kedilerin kaç tane olduğunu sayamayan
bir deli.

Yunus-3

Usküdar'da
bir deniz kenarı camisinin penceresinden görülen
bir yunus mehtaplı
bir akşam vaktinde
bir Beşiktaş deniz kenarı barında içtiği
dört biradan sarhoş olmuş genç sarışın
bir delikanlımım sarhoş gözlerine de görünmüş ve
masadaki
beş arkadaşına yunusu anlattığımda onu
bir deli sanmışlar.

Sfenks

Öğleden sonraydı. Mutfak masasında oturuyordum. Sfenks kapının önünde. Gri tüyleri var. Kuyruğunu iki kez sağa, bir kez sola vurdu. Güneş perdelerin arasından sızıp masanın üzerindeki boş tabağa vuruyor. Sessizlik. Yerden bir sinek kalktı, kedinin kafası döndü. ‘Miyav’. Karşı kapıdan gürültüler yükseldi. Bekir yine bağıırıyor. İniltisine babasının tok sesi karıştı. Kalkmadım. Kedi eğildi, ön patisini yaladı. Bir süre sonra kapı şiddetle kapandı; ses apartman boşluğuna çarptı ve bir gürültüye dönüştü. Çok sonradan dışarı çıktığımda koridorda bir polis duruyordu. Bekir’in arkası kırılmış ayakkabısının savruk hali gözüme çarptı. Annesi Fatma ile göz göze geldik. Kadın uzunca bir feveran çekti. Bir ara beni suçladığını düşündüm. Sonra ‘Hiç umurumda değil, dedi. ‘Evet,’ dedim. Sfenks, Bekirlerin koridorunda gözlerini tavana dikmiş. Bekir’den ses yok. Kedi koridorun karanlığına doğru süzüldü. Artık orada değildi. Mutfağa geri dönmüştüm. Tavayı ısıttım. Omleti yemeye koyuldum. Kargalar çatıya konuşlandı. Hava dışarda buz gibidir diye düşündüm. Omletin tadı güzeldi.”

Yunus Başar

